

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...), dnia 7 sierpnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Piotr Chańko

Protokolant: stażysta Daniela Puchalska

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2019 roku w (...)

na rozprawie sprawy z powództwa M. W.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz M. W. kwotę 688,80 zł (sześćset osiemdziesiąt osiem złotych i osiemdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od M. W. na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 475 zł (czterysta siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XIII GC 1520/19

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 28 marca 2019 roku powód M. W. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) reprezentowany przez radcę prawnego wniósł pozew o zapłatę od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 3099,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu podniósł, że w wyniku kolizji z dnia 20 listopada 2018 roku uszkodzeniu uległ pojazd uszkodzowanego, a zdarzenie nastąpiło z wyłącznej winy sprawcy kolizji posiadającego zawartą z pozwanym ubezpieczycielem umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

W uzasadnieniu podniósł, że w skutek kolizji z dnia 20 listopada 2018 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki V. o nr rej. (...), stanowiący własność A. L.. Na czas naprawy pojazdu uszkodzowanego wynajęła od (...) M. W. samochód zastępczy, a następnie scedowała na rzecz powoda wierzytelność przysługującą jej wobec pozwanego obejmującą roszczenie o naprawienie szkody w wysokości kosztów najmu pojazdu zastępczego. Koszt najmu za okres trwający 18 dni został określony na 5.756,40 zł brutto. Pozwany uznał roszczenie jedynie w części co do kwoty 2.656,80 zł brutto z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Pozwany uznał kres najmu w całości, lecz ograniczył stawkę dobową za najem do 147,60 zł brutto. W związku z tym do zapłaty pozostaje kwota dochodzona pozwem wraz z ustawowymi odsetkami.

/pozew, k. 4-8/

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany wskazał, że uszkodzowana otrzymała od pozwanego drogą e-mailową ofertę najmu pojazdu zastępczego po stawkach znacznie niższych, z której z niewiadomych przyczyn nie skorzystała. Uszkodzowana przyczyniła się zatem do zwiększenia rozmiarów szkody.

Pozwany wypłacił kwotę 2.656,80 zł, która obejmuje zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 18 dni przy dobowej stawce 120 zł netto. Skoro poszkodowana miała możliwość i złożyła ofertę skorzystania z tańszych usług najmu, ale z niej nie skorzystała, to nie może kosztami swych decyzji o charakterze nieekonomicznym i zwiększającym rozmiar szkody obciążać pozwanego. Pozwany podkreślił przy tym, że poszkodowana nie miała obowiązku dokonać najmu pojazdu zastępczego według cen najniższych czy też nawet średnich, przeciętnych na danym rynku. Nie jest to jednak jednoznaczne z akceptowaniem roszczeń o zwrot każdych poniesionych faktycznie kosztów najmu, kiedy istnieje realna możliwość wynajmu po stawkach znacznie niższych. Nadto pozwany zauważył, że stosowana przez powoda stawka najmu bezgotówkowego umożliwia nieograniczone możliwości manipulowania wysokością kosztów wynajmu. Kosztu wskazanego w fakturze nie należy traktować za wydatek poniesiony przez poszkodowaną w związku z usuwaniem szkody, gdyż strony z góry ustaliły, że kosztami zostanie obciążony przez powoda ubezpieczyciel, nie zaś poszkodowana. W związku z tym przedłożona przez powoda dokumentacja nie potwierdza szkody w majątku poszkodowanej. Ponadto pozwany podkreślił, że informował poszkodowaną o możliwości zorganizowania tańszego pojazdu zastępczego, a poszkodowana poprzez wynajęcie pojazdu zastępczego za stawkę wyższą niż oferowana przez pozwanego, przyczynił się do zwiększenia rozmiarów szkody.

/odpowiedź na pozew, k. 28-29/

Pismem z dnia 3 czerwca 2019 roku powód reprezentowany przez radcę prawnego wskazał, iż poszkodowana zawarła z nim umowę najmu na czas określony przed zgłoszeniem szkody ubezpieczycielowi. W związku z tym poszkodowana mogła wypowiedzieć tę umowę jedynie w przypadkach przewidzianych w umowie, przy czym w umowie nie przewidziano żadnego przypadku uprawniającego najemcę do wypowiedzenia umowy najmu na czas określony. Tym samym poszkodowana nie miała prawnej możliwości wypowiedzenia już zawartej umowy najmu i zawarcia nowej z pozwanym bądź podmiotem z nim współpracującym. Powód zauważył również, że pozwany nie przekazał poszkodowanej jaki konkretnie pojazd miałby być jej wynajęty (marka, model), na jaki okres, czy wskazana dobową stawką za najem za jaką pozwany deklaruje zorganizowanie pojazdu zastępczego poszkodowanej jest ceną ostateczną, czy też konieczne jest uiszczenie kaucji za wydanie pojazdu lub uiszczenie obowiązkowego dodatkowego ubezpieczenia OC. Nie wskazano także kiedy i gdzie możliwe byłoby podstawienie pojazdu poszkodowanemu. Nie ma zatem przesłanek do uznania, iż pozwany złożył poszkodowanemu skutecznie ofertę najmu i to wystarczająco skonkretyzowaną pod względem okresu najmu oraz określenia pojazdu możliwego do wynajęcia. Nadto pozwany nie udowodnił twierdzenia znajdującego się w sprzeczności od nakazu zapłaty, aby rzeczywiście był w stanie zapewnić poszkodowanemu pojazd tego typu jak uszkodzony po stawce 120 zł netto. W związku z tym powód kwestionuje, by wyżej wskazana stawka za dobę najmu pojazdu zastępczego była ceną całkowitą, uwzględniającą wszystkie opłaty związane z wynajęciem pojazdu.

/pismo powoda z dnia 3 czerwca 2019 roku stanowiące replikę na odpowiedź na pozew k. 38 – 40/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony są przedsiębiorcami. Powodowa spółka prowadzi działalność gospodarczą polegającą na wynajmie pojazdów zastępczych, pozwany prowadzi działalność ubezpieczeniową.

/okoliczności bezsporne/

W dniu 20 listopada 2018 roku miała miejsce kolizja drogowa, na skutek której uszkodzeniu uległ samochód marki V. o nr rej. (...) JV. Samochód stanowił własność A. L.. Sprawca kolizji miał zawartą umowę ubezpieczenia OC w Towarzystwie (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

/okoliczności bezsporne/

Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę z dnia 20 listopada 2018 roku i wypłacił kwotę 2.656,80 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

/odpowiedź na pozew, k. 28-29/

W dniu 22 listopada 2018 roku pozwany wysłał poszkodowanej pismo na wskazany przez nią adres e-mail z ofertą najmu pojazdu zastępczego, z której poszkodowana jednak nie skorzystała. W piśmie tym pozwany zwrócił się także do poszkodowanej z prośbą o dostarczenie określonych dokumentów niezbędnych do likwidacji szkody, które to dokumenty następnie poszkodowana przekazała ubezpieczycielowi, z propozycji pozwanego udostępnienia pojazdu zastępczego po niższych stawkach niż oferowane przez powoda nie skorzystała.

/wydruk z systemu komputerowego pozwanego k. 31 - 34/

Dnia 20 listopada 2018 roku poszkodowana zawarła z (...) M. W. umowę najmu pojazdu zastępczego. Stawkę najmu określono na 260 zł netto za dobę, a datę zwrotu pojazdu określono na dzień 8 grudnia 2018 roku, w którym to dniu najem się zakończył.

Zgodnie z § 4 umowy pojazd był udostępniany w okresie likwidacji szkody na pojeździe wymienionym w § 3 pkt 1 umowy do dnia gdy pojazd uszkodzony będzie gotowy do odbioru z serwisu. Zaś zgodnie z § 4 pkt 2 umowy w razie szkody całkowitej powód udostępnił pojazd na okres 7 dni po wypłacie odszkodowania przez zakład ubezpieczeń.

W związku z najmem pojazdu zastępczego zgodnie z fakturą nr (...) powstało zobowiązanie w wysokości 5.756,40 zł brutto.

/umowa wynajmu samochodu k. 12 – 13, protokół zdawczo – odbiorczy k. 15, faktura FV (...) k. 16/

Decyzją z dnia 10 stycznia 2019 roku pozwany uznał roszczenie jedynie w części co do kwoty 2656,80 zł brutto z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Pozwany uznał okres najmu w całości, lecz ograniczył stawkę dobową za najem do 147,60 zł brutto. W uzasadnieniu wskazał, że zweryfikował przedstawioną stawkę wynajmu za 1 dzień do kwoty 120 zł netto za tego typu pojazd.

/decyzja k. 19-21/

Poszkodowana A. L. nie dysponowała innym samochodem niż samochód uszkodzony. Przed zgłoszeniem szkody ubezpieczycielowi poszkodowana zawarła umowę najmu. Propozycja wynajęcia pojazdu ze strony pozwanego dotarła do poszkodowanej w dniu 22 listopada 2018 roku, a zatem trzeciego dnia od zdarzenia. Po otrzymaniu propozycji wynajęcia pojazdu od pozwanego poszkodowana proponowała mężowi – samochód stanowił majątek wspólny – by wynajęć pojazd od wypożyczalni współpracującej z pozwanym, ale mąż był zdania, żeby „nie kombinować”.

/pismo powoda z dnia 3 czerwca 2019 roku k. 38 – 40, zeznania świadka A. L. k. 53 – 54, pismo pozwanego, k. 31-34/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, wynikająca z art. 822 k.c., sprowadza się więc do tego, że w sytuacji zaistnienia szkód określonych w § 2 tego przepisu, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostaje zasada odpowiedzialności pozwanego, oparta na przepisach art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. oraz przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003, Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Pozwany uznał co do zasady swoją odpowiedzialność za szkodę z dnia 20 listopada 2018 roku.

Na skutek zawarcia umowy cesji między poszkodowaną a powodem wierzytelność o naprawienie szkody przysługuje obecnie powodowi (art. 509 k.c.). Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W niniejszej sprawie legitymacja czynna powoda wynikała z faktu przeniesienia na niego przez poszkodowaną wierzytelności z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Właściciel pojazdu poszkodowany przez osobę posiadającą ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej może żądać zrekompensowania uszczerbku majątkowego polegającego na niemożności korzystania z uszkodzonego pojazdu. W jego ramach poszkodowany może żądać pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres, w którym nie było możliwe korzystanie z pojazdu, który uległ uszkodzeniu – jest to uzasadniony okres najmu. Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt III CZP 05/11 stwierdził, że ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. W ocenie Sądu Najwyższego utrata możliwości korzystania z uszkodzonego lub zniszczonego samochodu nie powoduje samoistnego uszczerbku. Utrata możliwości korzystania z rzeczy, np. z pojazdu mechanicznego, nie jest zatem szkodą majątkową samą w sobie. Szkodą majątkową jest zobowiązanie powstałe z tytułu umowy najmu pojazdu zastępczego – spełniony lub wymagalny czynsz najmu. W związku z najmem pojazdu zastępczego zgodnie z fakturą FV (...) do umowy nr (...) z dnia 20 listopada 2018 roku powstało zobowiązanie w wysokości 5756,40 zł. Za bezzasadny należy zatem uznać zarzut pozwanego, że dokumentacja przedłożona przez powoda nie potwierdza powstania szkody w majątku poszkodowanej.

Długość okresu uzasadnionego najmu warunkowana jest lojalnym zachowaniem się poszkodowanego wobec ubezpieczyciela. Dobowa stawka najmu pojazdu zastępczego nie może przekraczać cen występujących na rynku lokalnym w miejscu, w którym użytkowany był uszkodzony pojazd. Poszkodowany w wyniku wypadku komunikacyjnego nie ma obowiązku poszukiwania na rynku stawek najtańszych, zainteresowany jest tym, aby przywrócić stan sprzed szkody, a zatem uzyskać pojazd zastępczy. Nie oznacza to oczywiście przyzwolenia na dowolne stawki, jednak nie może ograniczać roszczenia odszkodowawczego.

Tylko w przypadku wykazania przez zakład ubezpieczeń nielojalnego postępowania, naruszającego obowiązujące wierzyciela, na podstawie art. 354 § 2 k.c., wymogi współpracy z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania, można wierzycielowi postawić zarzut powiększenia rozmiarów szkody. Zgodnie z art. 362 k.c. fakt, że wierzyciel, czyli poszkodowany przyczynił się do zwiększenia szkody może wywoływać korzystne skutki prawne dla dłużnika w postaci odpowiedniego zmniejszenia obowiązku naprawienia szkody, a zatem to na nim – a nie na poszkodowanym – spoczywa procesowy ciężar dowodu w tym zakresie (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.).

Pozwany podniósł zarzut naruszenia art. 354 § 2 k.c. poprzez wybór znacznie wyższej oferty powoda niż 120 złotych netto – a zatem stawki za jaką wypożyczalnia współpracująca mogłaby wynająć pojazd zastępczy poszkodowanemu w klasie odpowiadającej wynajmowanemu pojazdowi. Na uwzględnienie zasługuje fakt, że w momencie poinformowania poszkodowanej o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego, poszkodowana ustaliła warunki najmu z (...) M. W.. Jednakże, jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 sierpnia 2017 r. sygn. akt III CZP 20/17, poszkodowany obowiązany jest do działania w sposób taki, który nie prowadzi do nieuzasadnionego powiększenia szkody. Poszkodowanemu powinien przysługiwać zwrot faktycznie poniesionych wydatków na najem pojazdu zastępczego, o ile stawka zaakceptowana przez poszkodowanego mieściłaby się w ramach stawek występujących na danym rynku lokalnym, a odmowa skorzystania przez poszkodowanego z oferty ubezpieczyciela nie stanowiłaby nadużycia prawa. Jeśli zatem pozwany ubezpieczyciel wykaże, że zaoferował pojazd poszkodowanemu na równorzędnych warunkach, a poszkodowany bez żadnego uzasadnienia nie skorzystał z takiej oferty, to wówczas poszkodowany mógłby liczyć co najwyżej na zwrot poniesionych wydatków na najem w wysokości odpowiadającej stawkom ubezpieczyciela. Wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich

poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. W tej konkretnej sprawie, poniesienie kosztów wyższych niż oferta pozwanego było w sposób oczywisty niecelowe i ekonomicznie nieuzasadnione. Poszkodowana zatem po otrzymaniu propozycji najmu pojazdu zastępczego od pozwanego mogła dokonać prostego porównania stawek i skorzystać z tej propozycji. Poszkodowana nie zrobiła tego, choć jak przyznała w toku swoich zeznań, skłaniała się do wynajęcia tańszego pojazdu, ale ostatecznie zmieniła zdanie po konsultacji z mężem, który poradził jej „by nie kombinować”. Za rezygnacją z tańszego najmu nie stały żadne względy natury obiektywnej, ekonomicznej. Decyzja miała charakter oportunistyczny, motywowany wygodą. W konsekwencji poszkodowana swoim działaniem przyczyniła się do powiększenia szkody. Oferta wypożyczalni powoda była znacznie wyższa za każdą rozpoczętą dobę najmu niż oferta pozwanego Towarzystwa. Dysproporcja ta nie znajduje żadnego usprawiedliwienia w treści przepisów o odpowiedzialności cywilnej. Wybór rażąco wyższej stawki stanowi zatem naruszenie treści art. 354 § 2 k.c.

Poszkodowana uprawniona była do odszkodowania w kwocie brutto. Poszkodowana wskazała, że nie prowadzi działalności gospodarczej, a pojazd służy poszkodowanej do celów prywatnych. Brak uprawnienia do odliczenia podatku VAT potwierdziła następnie w swoich zeznaniach.

W niniejszej sprawie istotne były jednak dwa kolejne aspekty – jeden natury faktycznej, drugi natury prawnej. Po Pierwsze, poszkodowana nie otrzymała propozycji najmu od razu kiedy powstała potrzeba zastąpienia uszkodzonego pojazdu, lecz dopiero w dniu 22 listopada 2018 roku. Uwzględniając ustawowy termin wypowiedzenia najmu, przy czynszu naliczanym dobowo i braku innych terminów umownych – poszkodowana miała możliwość w świetle art. 673 § 2 k.c. in fine wypowiedzieć najem w dniu 22 listopada 2018 roku, zaś dzień 23 listopada 2018 roku był dniem wypowiedzenia – na zdanie pojazdu powodowi. W tej sytuacji poszkodowana najwcześniej mogła wynająć pojazd od wypożyczalni współpracującej z pozwanym od dnia 24 listopada 2018 roku. Cztery dni najmu zatem in casu było uzasadnione przy zachowaniu stawki uzgodnionej w umowie z powodem: 20, 21, 22 i 23 listopada 2018 roku.

Po drugie, wbrew stanowisku powoda, umowa najmu jaką zawarł nie była umową na czas określony. Ani powód, mimo znajomości realiów likwidacji szkód komunikacyjnych, ani poszkodowana, konsument nie mający żadnej wiedzy w tym zakresie, ani pozwany – przed dokonaniem oględzin pojazdu i tym bardziej przed zgłoszeniem szkody – nie mieli wiedzy jak długo potrwa proces likwidacji szkody. W umowie nie zastrzeżono żadnej konkretnej daty, do jakiej najem ma trwać, a jedynie określono ogólnikowo przesłanki faktyczne zakończenia umowy. W pierwszym wariancie – zakończenie naprawy pojazdu, w drugim, przy szkodzie całkowitej – 7 dni od wypłaty odszkodowania. Pod względem technicznoprawnym oba zdarzenia **osobno** mogą być uznane za zdarzenia przyszłe pewne (dies certus an incertus quando), ale żadna ze stron umowy nie miała możliwości aby określić, kiedy jedno ze zdarzeń warunkujące zakończenie najmu nastąpi. W tej sytuacji termin końcowy nie był zastrzeżony w umowie i w świetle art. 673 k.c. umowa najmu nie była zawarta na czas oznaczony. Jeżeli dostrzec, że w dacie zawarcia umowy strony nie określiły, który z dwóch wariantów zakończenia umowy jest pewny, okazuje się, że w istocie **w § 4 umowy najmu zawarty jest nie termin lecz warunek** – zdarzenie przyszłe, niepewne (dies incertus an, incertus quando). Powód nie wskazał w umowie, czy najem będzie liczony do czasu naprawy, czy do wypłaty odszkodowania za szkodę całkowitą plus 7 dni. Skoro nie wiadomo, które ze zdarzeń mających zakończyć stosunek prawny zaistnieje – to umowa zawierała czysty warunek rozwiązujący. Z punktu widzenia zaś możliwości wypowiedzenia umowy – skoro nie zawierała ściśle określonego terminu końcowego – umowa najmu była zawarta na czas nieokreślony. W tej sytuacji, wypowiedzenie tej umowy było dopuszczalne na zasadzie art. 673 § 2 k.c. i zgodnie z ustawowymi terminami wypowiedzenia zawartymi w tym przepisie – 1 dzień przy czynszu ustalonym dobowo.

Należy jednocześnie zwrócić uwagę, że narzucając treść postanowień umownych poszkodowanej - powód (posiłkując się również OWU umowy najmu, których poszkodowana nie widziała) dążył w istocie do pozbawienia pozwanego możliwości likwidacji szkody poprzez restytucję w naturze. W ocenie Sądu postanowienia umowne, które przy szkodach z OC sprawy i przelewie wierzytelności na wynajmującego miałyby wyłączać możliwość wypowiedzenia umowy – są nieważne w świetle art. 58 § 3 k.c. Postanowienia te służą jedynie ochronie interesu powoda, nie poszkodowanego i zmierzają do wyłączenia możliwości likwidacji szkody w naturze poprzez zapewnienie poszkodowanemu możliwości korzystania z tańszego najmu, bez ograniczeń i również w formie bezgotówkowej. Postanowienia takie godzą w zasadę swobody umów, ale również w treść art. 354 § 2 k.c., który ma na celu dążenie

stron stosunku obligacyjnego do minimalizowania szkody. Powód zaś antycypował ryzyko przedstawienia tańszej propozycji najmu, dążąc do wyłączenia możliwości minimalizacji szkody, a zatem zmierzał wprost do obejścia art. 354 § 2 k.c. mającego charakter normy ius cogens.

Na marginesie, załącznikiem nr 1 do umowy najmu miały być OWU, których poszkodowana nie otrzymała, a których powód nie załączył do pozwu.

Dla treści orzeczenia nie miało znaczenia także załączenie pełnomocnictwa dla powoda od współwłaściciela pojazdu (k.56). O prawie poszkodowanej do samodzielnego wynajęcia pojazdu zastępczego stanowiącego majątek wspólny małżonków oraz do zawarcia umowy przelewu rozstrzyga art. 36 § 2 k.r.o., zgodnie z którym, każdy z małżonków może samodzielnie zarządzać majątkiem wspólnym, chyba że przepisy poniższe stanowią inaczej. Wykonywanie zarządu obejmuje czynności, które dotyczą przedmiotów majątkowych należących do majątku wspólnego, w tym czynności zmierzające do zachowania tego majątku. Zapewnienie możliwości korzystania z pojazdu zastępczego przez czas wyłączenia pojazdu znajdującego się w majątku wspólnym to czynność zachowawcza, zmierzająca do utrzymania w stanie nienaruszonym wspólnego prawa – a zatem zgodnie z przytoczonym przepisem, uprawnionym jest do niej każdy z małżonków. Podobnie jak każdy z nich mógłby samodzielnie rozporządzić wierzytelnością z tytułu odszkodowania, skoro wierzytelność ta zbywana jest w zamian za błąd naprawę, bądź udostępnienie pojazdu zastępczego. Złożenie zatem dokumentu z k. 56, po zamknięciu rozprawy i prawdopodobnie antydatowanego – było działaniem całkowicie zbędnym i nie mającym wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Dlatego też Sąd ostatecznie przyjął, że w zakresie stawki najmu pojazdu zastępczego stawka uzasadniona dla 14 dni najmu zastępczego wynosiła kwotę 147,60 zł brutto (stawka zastosowana przez pozwanego) łącznie 2.066,40 zł, zaś dla okresu 4 dni najmu do dnia 23 listopada 2018 roku uzasadniona stawka wynosiła 319,80 zł brutto (stawka stosowana przez powoda), co w porównaniu do wypłaconego odszkodowania w kwocie 147,60 zł dziennie, wynosi dodatkowo do zapłaty łącznie 688,80 zł. Łączny uzasadniony koszt najmu pojazdu zastępczego wyniósł zatem 3.345,60 zł. W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz.U.2018.473 t.j. z dnia 2018.03.02).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W sytuacji, kiedy powód żądał zapłaty 3099,60 złotych, a powództwo uwzględniono w zakresie kwoty 688,80 złotych, powód wygrał spór, w zakresie 22,22%.

Na zasadzie art. 100 k.p.c. Sąd dokonał zatem stosunkowego rozdzielania kosztów, których łączna suma według wyczenia Sądu wyniosła 1989 zł, w tym opłata sądowa od pozwu – 155 zł, wynagrodzenie pełnomocników w stawce minimalnej o czym stanowi § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) - 1800 zł (2 x 900 zł). Wreszcie obie strony poniosły koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa po 17 złotych. Odpowiednio do procentowego wyniku sprawy strona powodowa powinna ponieść koszty w kwocie 1 547,00 zł, a pozwana 442,00 zł. Dlatego różnica kosztów uiszczonych i należnych pozwanemu wynosi 475 zł. Różnicę tą winien pozwany zwrócić stronie powodowej, o czym orzeczono w punkcie 3 wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

Dnia 28 sierpnia 2019 roku